

Ribnik v Kosezah „boleha“

Edini večji ljubljanski ribnik je v Kosezah. Čeprav je okolica ribnika neurejena, je to priljubljena točka za sprehode. Večkrat so tu tekmovalja z ladijskimi modeli, ki pritegnejo veliko gledalcev. Z dnevno karto, ki jo dobite v živalskem vrtu, v ribniku lahko celo lovite ribe. Zelo živahno je tu tudi pozimi, kadar je led dovolj debel za drsanje.

Komisija za komunalno gospodarstvo, urbanistično programiranje, varstvo naravnega okolja in urejanje naselij pri novoustanovljeni krajevni skupnosti Koseze je na prvih dveh sejah razpravljala tudi o problemih v zvezi z ribnikom. Nujno je okolje primerneje urediti, med drugim zato, ker bo po severozahodni obali ribnika potekala pot okoli Ljubljane — aleja spominov in tovarištva. K načrtovanju in izvedbi ureditve ribnika in okolice bo poleg krajanov treba pritegniti zainteresirane organizacije združenega dela.

Eden od prvih problemov, ki jih bo treba urediti, je odlaganje smeti. Nekateri odlagajo smeti v bližino ribnika ali celo v ribnik. Pred prazniki očistili delavci živalskega vrta, ki ribnik upravlja. V nadaljevanju akcije krajevna skupnost pripravlja pobudo, da si vsi stanovalci okolice ribnika nabavijo smetnjake. Nameščene bodo tudi table z opozorilom, da je najbližje odlagališče smeti v Šmartnem pod Smarno goro. Pripravlja se tudi pregled in ureditev greznic bližnjih hiš, saj je nevidno onesnaževanje včasih lahko nevarnejše od opaznega. Potrebno bo prepovedati in onemogočiti dostop motornih vozil v neposredno bližino ribnika. Med najnujnejšimi nalogami je tudi čiščenje skoro popolnoma zamašenega odvodnega jarka ter preprečitev poplavljanja okolice.

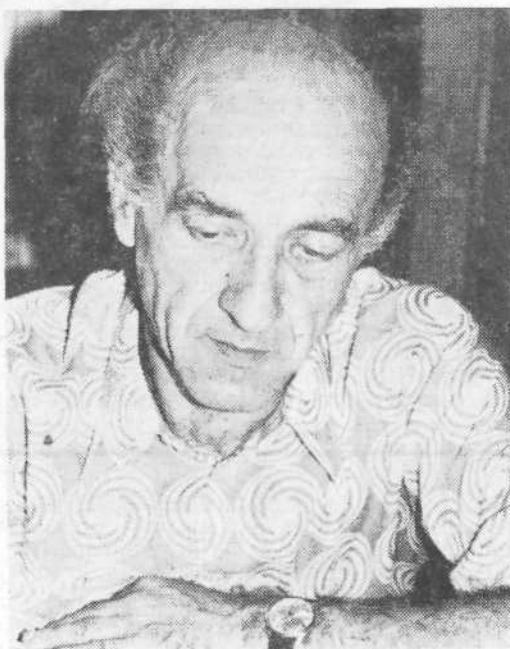
I. K.

Lastniki nimajo razumevanja

Anton GORTNAR, predsednik skupščine samoupravne stanovanjske skupnosti

V pogovoru z Antonom Gortnarjem, predsednikom samoupravne stanovanjske skupnosti Ljubljana-Siška sva kar takoj prešla na probleme, s katerimi se skupnost trenutno ukvarja in ki na videz izgledajo nerešljivi.

Prvi problem, ki sva ga načela, je iz »zbirke« podedovanih stvari in dogovorov, ki se jih mora stanovanjska skupnost držati, pa čeprav težko ...

Anton Gortnar

Poglavje zase je gradnja novih stanovanj. Ta gradnjo le v draveljski gmajni, medtem ko gradnja stanovanj v soseskah SS 7/1 in SS 8/2 nikakor ne more steči. Zataknilo se je pri ceni za kvadratni meter stanovanja, ki naj bi jih po dogovoru gradilo Združenje GIPOSS, ki pa je postavilo ceno za kvadratni meter tako visoko, da je stanovanjska skupnost nikakor ne more sprejeti. Skupnost se zavzema, da bi ceno določili na osnovi programa 80, na kar pa GIPOSS sploh ni odgovoril, zato pri skupnosti razmišljajo, da bi gradnjo stanovanj v teh dveh soseskah poverili najboljšemu ponudniku na licitaciji. Tu pa se spet zatakne, saj je GIPOSS vložil v ureditev zemljišč precejšnja sredstva (okrog dve stari milijardi), ki bi jih bilo treba vrniti, pa kaj, ko razpoložljivih sredstev za to ni. In tako se vrtijo v začaranem krogu, cena stanovanj pa iz dneva v dan skokovito raste.

Pogovor je nanesel tudi na stanarine in njihovo povišanje. Stanarine so se res povečale za 25 % v povprečju na osnovi točkovanj stanovanj iz leta 1965, vendar pa je stanovanjska skupnost pretežni del tega povečanja namenila za investicijsko vzdrževanje objektov, tako da so se sredstva za ta namen skoraj podvojila in znašajo okrog milijardo in dvesto milijonov starih din. Toda tudi tu je prišlo do precejšnjih zapletov glede izvajanja investicijskega vzdrževanja. Prenekatero stanovanje je v zasebni lasti in lastniki teh stanovanj bi morali prav tako

prispevati ustrezen delež za investicijsko vzdrževanje celega objekta, v katerem imajo stanovanje. Ta sredstva bi morali zasebni lastniki plačati takoj ob izvršenem popravilu. Tega pa ne store, saj menijo, da so s pravico do lastniške stanovanja dobili tudi pravico do investicijskega vzdrževanja objekta, v katerem imajo stanovanje. Tako so ti lastniki dolžni do konca leta 1973 okrog 800 starih milijonov, trenutno pa bi ti lastniki morali zagotoviti 500 starih milijonov za investicijsko vzdrževanje. Seveda lastniki najemniških stanovanj ta znesek plačajo s stanarino, saj gre 40 % od stanarin za investicijsko vzdrževanje. Ker pa seveda denarja od zasebnih lastnikov ni, dela niso izvršena, zato grozi v mnogih hišah odklop dvigal, tople vode, centralne kurjave. Kako bodo na to reagirali stanovalci, lahko samo ugibamo.

Seveda vsi ti problemi pridejo še bolj do izraza v tistih stanovanjskih objektih, ki še nimajo formiranih svojih organov. Teh pa je v občini Siška kar 25 %. Grozi jim prisilna uprava, ki pa seveda ni zastoj.

Se precej problemov, s katerimi se ukvarja samoupravna stanovanjska skupnost nam je nazival Anton Gortnar. Skupnost nima svojih prostorov, zato ima Anton Gortnar ves material kar doma, lepo zložen v že kar visok kup. Potožil je tudi, da delajo v skupnosti ne dovolj izobraženi ljudje na tem področju, zato delo ne more biti visokokvalitetno. Anton Gortnar je tudi predsednik hišnega sveta v stolpnici, kjer ima stanovanje in tudi iz svoje prakse nam je povedal marsikaj zanimivega, naštel in pisal pa je tudi precej problemov, pred katerimi stojijo hišni sveti in zbori stanovalcev. Glavna naloga le-teh je zainteresirati stanovalce za dogajanja v lastni hiši, v lastni okolici. Upamo, da jim bo to čimprej uspelo.

F. Kmetič

45 LET TKALNICE VIŽMARJE

Tkalnica Vižmarje, temeljna organizacija združenega podjetja Tekstil, letos praznuje 45-letnico. Praznovanje tega jubileja so delavci iz Vižmarij združili s praznovanjem 30-letnice osvoboditve in 25-letnice samoupravljanja. 13. junija popoldne so najprej pripravili ogled tovarne za številne goste, popoldne pa so se delavci z avtobusi odpeljali na Bled, kjer so imeli v hotelu Golf svečano proslavo.

Vižmarska tkalnica je od skromnega obrata zrasla v podjetje, ki v gospodarstvu šišenske občine veliko pomeni. Zlasti sta pomembni dve prelomnici v zgodovini jubilaranta: leto 1969, ko se je tkalnica združila z medvoško Tekstilno tovarno in pa leto 1971, ko sta se obe pridružili podjetju Tekstil.

